

Ze sborových akcí

Ne	20. 2.	9:30	bohoslužby s VP (E.Čašková) rodinná neděle - přednáška b. Sedláčka o Izraeli
Ne	27. 2.	9:30	bohoslužby, M. Vymětal
Út	1. 3.	14:30	koncert pro nejen starší věkem
Út	1. 3.	19:00	ekumenická biblická hodina (P. Filipi)
Ne	6. 3.	9:30	bohoslužby (E.Čašková)
Po	7. 3.	17:00	schůzka křesťanské služby
Út	8. 3.	14:30	setkání starších věkem
Út	8. 3.	19:00	schůzka hospodářské komise
Čt	10. 3.	19:00	otevřená schůze staršovstva
Ne	13. 3.	9:30	1.postní - bohoslužby s vysluhováním VP (E. Čašková)
Út	15. 3.	14:30	setkání starších věkem
Ne	20. 3.	9:30	bohoslužby (E. Čašková)
Út	22. 3.	14:30	setkání starších věkem
Ne	27. 3.	9:30	bohoslužby, výroční sborové shromáždění (E. Čašková)
Út	29. 3.	19:00	ekumenická biblická hodina (P. Filipi)

Případné změny v programu po uzávěrce Hroznu lze najít na sborových webových stránkách <http://vinohrady.evangnet.cz>, které jsou pravidelně aktualizovány.

Setkání s učiteli nedělní školy

Hrozen vinohradského evangelického sboru vychází přibližně jednou za měsíc. Redakční uzávěrka je vždy 20. každého měsíce. Redakční kruh tvoří *Matěj Cháb* a *Jana Šarounová*. Jazykové korektury: *Jana Šarounová*. Tiskovou verzi programem $\LaTeX 2_{\epsilon}$ připravuje *Jan Mach*, internetovou *Jan Šaroun*. Adresa na internetu: <http://vinohrady.evangnet.cz/hrozen>. Příspěvky, reakce či dotazy pošlete na adresu sboru (Korunní 60, 120 00 Praha 2 – Vinohrady, tel. 224 253 550, e-mail: fsvinohrady@volny.cz) nebo přímo redaktorům. Určeno jen pro vnitřní potřeby vinohradského sboru. **Neprodejné.**

Obsah

Smíme žít – ne si brát život a určovat, jaký ho chceme mít	2
Malé ankety	5
O nedělní večerní schůzce rodičů s učiteli nedělní školy	9
Ekumenická bohoslužebná slavnost	14

Smíme žít – ne si brát život a určovat, jaký ho chceme mít

Kázání bratra faráře Jiřího Orta 2.1.2011 na Vinohradech

Čtení: Dt 4,25–40

Text: Ga 4,1–7

Jsmo na začátku nového kalendářního roku. Jakkoliv ten církevní rok začal adventem, nemůžeme a ani nechceme se vyvázat z přání, která si navzájem do následujícího roku dáváme. A právě při těchto přáních si uvědomujeme, co je naším snem, co je snem lidí okolo nás. Mohli bychom říci – království Boží. Ale tak trochu pokřivené, takové podle našich představ – království Boží bez bolesti, bez problémů, bez krizí, naplněné naší jistotou, naším zajištěním, které by nic a nikdo nedokázal narušit. Lidský sen, lidské přání.

Dnes tu máme před sebou dva texty, které do těchto našich snů mají hodně co říci. Mají hodně co říci do lidské budoucnosti. Mojžíš promlouvá k Božímu lidu před vstupem do zaslíbené země a první, co od něj slyšíme, je: „Až v té zemi zestárnete“. Až si zvyknete, až přestanete vnímat zázrak pobytu v ní a začnete vyhlížet něco lepšího – pak se začne váš život rozklížovat, protože si ho začnete zajišťovat různými modlemi. Různými berličkami. Jejich shromažďováním, hromaděním, vlastněním. Ale toto není smyslem života

v Boží zemi. To slyší Boží lid ještě předtím, než do ní vejde. Ve vlastnění není budoucnost lidské, naší existence. Je to tvrdé slovo, protože následkem takového jednání je ztráta života v Boží zemi, ztráta té lidské budoucnosti, o které sníme. Rozptýlení mezi národy, rozptýlení, smíchání s hodnotami, které se do skutečného života míchat nemají. A nám je úzko. Co je vlastně ono tesání model, které toto vše způsobí? Dokážeme na tuto základní otázku odpovědět? Je to o to těžší, když do našeho starozákonního textu pustíme apoštola Pavla s jeho kritikou vztahu Božího lidu k Zákonu, tedy k tomu ústřednímu v židovské zbožnosti. Zákon byl neoddělitelnou součástí smlouvy s Hospodinem, Zákon nabízel cestu, jak zůstat v této smlouvě, jak nevypadnout ze života. A přece – nebo spíš právě proto – se může stát vztah k Zákonu kamenem úrazu. Jakkoliv židovský pohled na Zákon není legalistický, není záslužnický, může se takovým stát. A nám běhá mráz po zádech, protože tento problém známe i my jako křesťané – a dobře ho známe. Ze zvěsti o svobodném, osvobozeném životě k ote-

Na fotografii zleva doprava: Dominik Duka, arcibiskup pražský, Vojtěch Církle, biskup brněnský, Jan Klas, biskup Jednoty bratrské, Petr Procházka, superintendent Evangelické církve metodistické, Tomáš Butta, patriarcha Československé církve husitské, Církve československé husitské Jaroslav Šuvarský, metropolitní protopresbyter Církve pravoslavné, Milan Kern, předseda Výkonného výboru Bratrské jednoty baptistů, Mikuláš Pavlík, předseda Unie Církve adventistů sedmého dne, Lia Valková, synodní kurátorka

Církve česko-bratrské evangelické, Daniel Fajfr, předseda Rady Církve bratrské, 1. místopředseda ERC v ČR, Dušan Hejbal, biskup Starokatolické církve, 2. místopředseda ERC v ČR, kardinál Miloslav Vlk, emeritní arcibiskup pražský, Jan Graubner, arcibiskup olomoucký, Ester Čašková, farářka hostitelského sboru Církve česko-bratrské evangelické.

Na fotografii nejsou vidět: Bronislav Stebel, tajemník Slezské církve evangelické a.v., Jiří Paďour, biskup ŘKC, František Radkovský, biskup ŘKC.

Ekumenická bohoslužebná slavnost

V rámci Týdne modliteb za jednotu křesťanů se v pondělí 24. ledna 2011 za účasti hlavních představitelů většiny českých církví konala v našem kostele Ekumenická bohoslužebná slavnost. Kázáním posloužil předseda České biskupské konference a pražský arcibiskup Dominik Duka, další účastníci se podíleli čtením z Písma, modlitbami, požehnááním. Pečlivě vybrané písně ze skupiny „rodinného zlata“ zpěvníku ČCE bylo radostí slyšet i zpívat při takové příležitosti. Vinohradské lavice se zaplnily i návštěvníky, na něž nejsme příliš zvyklí – řádové sestry, kněží s kolárky. I když taková slavnost asi nemůže zcela překlenout rozdíly, které

jednotlivé denominace dělí, je dobré, že jejich představitelé se společně podílejí na přípravě bohoslužby a soustředí se na to, co máme všichni společné – na víru v Ježíše Krista. A je dobré, když věřící z různých církví spolu sedí v lavicích a zpívají stejné písně, modlí se stejné modlitby, podávají si ruce. Na průběhu slavnosti mi vadilo jediné – pocit, že jsem na tisícové konferenci, na níž po celou dobu bez přestání blikají blesky a cvakají fotoaparáty, zaměřené na VIP hosty. Jakkoliv jsou fotografie zajímavé i pro Hrozen, méně mediálního „humbuku“ by možná dalo lépe vyznít tomu, o co doopravdy (doufám) jde.

jaš

vřenosti k druhému člověku se stává štít. Moralistní a často xenofobní ideologie hlásající cosi o pravé identitě a určující, kdo do této identity smí patřit a kdo ne, kdo je dobrý a kdo ne. Místo snahy o porozumění a pomoci ukazování prstem. Pročítáme příběh Ježíše z Nazareta a nevěříme svým očím, jak je možné z důrazů zvěsti a jednání tohoto Ježíše, který bořil hradby mezi lidmi a zastával se právě těch odlišných, udělat něco, co ubližuje lidem. Ideologii vlastnění.

„Budeš plodit syny a vnuky a dožijete se v té zemi stáří; zvrhnete-li se však a uděláte si tesanou sochu, zpodobení čehokoli, a dopustíte se toho, co je zlé v očích Hospodina, tvého Boha, co ho uráží, беру si dnes proti vám za svědky nebe i zemi, že v zemi, do níž přejdete přes Jordán, abyste ji obsadili, rychle a nadobro vyhynete. Nebudete v ní dlouho živi, ale budete vyhlazeni.“

Skutečně není jedno, co provádíme s Boží zvěstí a jak se k sobě chováme. O co se ale opřít, když nerozoznáváme ani evangelium od tesianí model? Máme jako Boží lid budoucnost? Neztratili jsme ji v době, když zažíváme ono „rozptýlení mezi kdejaký lid“? Neztratili jsme ji v tom promíchání hodnot, v tom zmatku normy vlastnění, která se nám plete do vděčnosti Pánu Bohu za život? V osobních vztazích, které pak prorůstají vztahy společenské, odráží se v politice. Zmatení hodnot, které nechává

člověka zmítat se bez ukotvení v bouřích nejrůznějších krizí. „Tam budete sloužit bohům zhotoveným lidskýma rukama.“ Všemmu tomu, co nepřesahuje lidský život a nemůže mu nabídnout výhled, přesah, odvahu, naději – navzdory situaci, ve které se ocitáme. „Poslužte si – tady je máte, ty své modly.“ Je to od deuteronomisty až poněkud ironické.

Ale to není konec. Řešení není podle toho **našeho** scénáře. Změna nepřichází zvenku. Nezmění se mávnutím ruky společnost, tento svět. Byli činěny pokusy, aby se změnil zvenku. Vnější zásahem bez ochoty proměnit na prvním místě člověka, sám sebe. A tyto pokusy byly tragické. Stejně tak je iluzí si myslet, že se dá napravit lidský vztah zásahem zvenku – ta touha najít cestu tím, že podrobíme kritice všechno kolem a vzneseme nárok, aby se to změnilo. Nakoupíme všechno možné, změníme lidi kolem sebe, změníme partnera, změníme učitele svých dětí, vyměníme členy sboru, vyměníme faráře, spoluobčany, politiky – a pak bude všechno dobré. Vždyť to oni přece nesou vinu na naši situaci. Ne. Deuteronomista nabízí něco jiného – „odtamtud budete hledat Hospodina, svého Boha“. Ano, je možná změna, nemáme to vzdávat, není pravda, že veškerý pokus o spravedlivější společnost je iluzí a chybou. Není pravda, že by nešel zachránit lidský vztah. Ale na začátku je naše hledání Hospodina.

Nemusíme se tedy bát, že by „rozptýlení mezi národy“ byl konec. Že by nebyla cesta ven z toho zmatku hodnot. To není pravda. Boží moc není vázána na určité místo, není vázána na určitý typ společnosti, není vázána na církev – natož pak na určitý typ církve. To, že se Boží lid ocitne uprostřed zmatků, to, že my žijeme uprostřed zmatků, to neznamená konec.

I odtud, a právě odtud, máme hledat Hospodina. Ano, je to jiné, než bychom si představovali ve svých přáních o životě v novém roce – a přece právě tady je naše místo, kde se máme ptát po Hospodinu, kde se nám může otevřít budoucnost. Kde se nám může otevřít pohled a srdce pro Boží zázraky. „Zdali jsme kdy viděli nebo slyšeli o něčem takovém?“ To už deutoronomista vidí svůj lid zpět v Boží zemi a i nám tak dává naději. Nemusíme se bát. Nemusíme pochybovat, že by tato cesta do Boží země nebyla možná, že by nás Pán Bůh nevyšlyšel, když k němu voláme, že by nás On sám nehledal. Vždyť právě to jsme si připomněli o vánočních svátcích a o tom nás ujišťuje i apoštol Pavel. Ano, potřebujeme jistotu, potřebujeme ukotvení. Potřebujeme vědět, že se mohu opřít, důvěřovat člověku vedle sebe. Potřebuji vědět, že můj život má budoucnost, smysl, který mě přesahuje. Bez toho skutečně nemůžeme žít a při poctivém pohledu na sebe sama, který nám nabídl deutoronomista i apoštol Pavel, rozpozná-

váme, že takový život si nezajistíme, nevyrobíme, nekoupíme. Nemůžeme ho zajistit ani náboženskými výkony. Takový život můžeme pouze dostat a dostáváme darem. „Když se však naplnil stanovený čas, poslal Bůh svého Syna, narozeného z ženy, podrobeného zákonu, aby vykoupil ty, kteří jsou zákonu podrobena, tak abychom byli přijati za syny.“

Smíme tedy žít – ne si brát život a určovat, jaký ho chceme mít. Smíme **žít**. Protože nám Pán Bůh nabízí svoji pomocnou ruku. Nabízí nám svého Ducha, který nás učí volat Abba Otče. Na jakémkoliv místě, v jakékoliv situaci. Nikde nejsme ztraceni, nic nám nemůže vzít možnost života. S našimi blízkými, ve sboru, v církvi, ve společnosti. Uprostřed zmatků a omylů, uprostřed zloby a nepochopení smíme vědět, že patříme Pánu Bohu, protože On chce být s námi. Smíme se pokoušet naplňovat zákon Kristův, smíme se pokoušet o odpuštění, vstřícnost. Smíme tak vytvářet společenství v našich rodinách i sborech, a tak proměňovat i svět kolem sebe, aby byl spravedlivější, humánnější, odpovědnější k lidem i k přírodě. Ano, máme přání, které si můžeme přát do nového roku, který je před námi. Máme ujištění, ve kterém můžeme utvrzovat jeden druhého. „A tak už nejsi otrok, nýbrž syn, a když syn, tedy z moci Boží i dědic.“

Amen.

služba,

dětská sbírka: její využití, aby děti věděly či samy rozhodly, k čemu nebo komu budou vybrané peníze sloužit,

otázka vánočních balíčků: využít příkladu z Německa, naše děti by dostaly dárky, co chystají děti v Německu, a samy by podobné nachystaly pro děti v Bohemce, učit se dary přijímat i dávat.

Závěrem bych ráda poděkovala

Heleně. Díky její promyšlené koncepci celého večera a laskavému vedení diskusní části jsme mohli probrat velké množství otázek a témat, vyslechnout názory učitelů i rodičů, ptát se i odpovídat, zasmát se a ještě si i trošku zahrát. Příprava takového programu byla jistě náročná na práci i čas a potěšilo mě, že nám obojí věnovala. Těším se na podobná sborová setkání.

Bára Uličná

Na lednové schůzi staršovstva jsme

- vyslechli informaci o tom, jak se pracuje křesťanské službě našeho sboru,
- s radostí souhlasili s žádostí o křty Jitky Filipiové a Benjamina Svobody,
- projednali sborový program; v rámci projednávání hospodářských záležitostí souhlasili s opravou parket v klubovně, s tím, aby sbor přispěl na sborový pobyt v Janských Lázních zaměstnancům sboru a sestře kazatelce a souhlasili s úpravou

obchodů, které má v nájmu společnost Jeden svět,

- stanovili pravidla pro vedení seznamu členů s hlasovným právem,
- hovořili o tom, že by děti mohly dělat balíčky podobné těm, které sbor dostává každoročně z Německa, a sbor by je pak poslal například do Bohemky,
- hovořili také o tom, jak využít svícen, který sbor dostal darem od Jednoho světa.

mch

o smyslu jeho účasti na Večeři Páně? je v našem sboru přizpůsobit dětem, které přicházejí?

„...s pohledem upřeným na Ježíše, který vede naši víru od počátku až do cíle. Místo radosti, která se mu nabízela, podstoupil kříž.“ (Žd 12,2)

Jak svému dítěti vysvětlíte, že k životu patří i velmi těžké chvíle a ztráty?

„Jestliže tedy vy, ač jste zlí, umíte svým dětem dávat dobré dary, čím spíše váš Otec v nebesích dá dobrým, kdo ho prosí!“ (Mt 7,11)

Jak často by měly být v církevním roce dětské bohoslužby a jak

Některé odpovědi či názory

výhoda většího počtu učitelů NŠ: různost svědectví víry, jiné důrazy při výkladu Bible i při vedení celého průběhu NŠ (zpěv, slovo, diskuze a rozhovory s dětmi, hry, tvoření a malování);

děti si vytváří vztah k dalším členům sboru, kteří je provází celým dětským v církevním společenství,

přínosy NŠ pro děti: sbor je zde i pro ně (i ony zde mají své společenství), setkávání a přátelství s dalšími dětmi z evangelických rodin, jistota pro život mimo sbor a rodinu, křesťanské vzdělání, přirozené poznávání křesťanské kultury,

účast dětí při Večeři Páně: dle usnesení synodu plně záleží na rozhodnutí rodičů, u starších dětí pro-

„Bratří, vyberte si proto mezi sebou sedm mužů, o nichž se ví, že jsou plni Ducha a moudrosti, a pověříme je touto službou.“ (Sk 6,3)

Je pro učitele nedělní školy neděle (kdy učí děti) službou nebo bohoslužbou?

„Nestyď se tedy vydávat svědectví o našem Pánu?.“ (2Tm 1,8)

Mluvíte se svými dětmi o programu nedělní školy a náboženství, kterého se zúčastňují? A jak?

blematika účasti na nedělních bohoslužbách a NŠ (kostel x televize, počítač): jak se s dětmi domluvit, přiklonit k případnému nechtění, ale do budoucna zcela neodradit; existuje zajímavý průzkum, že v ČCE část dětí a mládeže od 12–25 let přestává s pravidelnou nedělní účastí, třebaže jiné církevní a sborové aktivity vyhledává,

služba učitelů NŠ: náročná příprava i samotné vedení a průběh; neúčast na bohoslužbách a z ní plynoucí nemožnost vyslechnout kázání; možnost jiného zamýšlení nad Písmem; hledání způsobů jak dětem Bibli přiblížit; dětský pohled na některá témata – nová cesta i pro učitele; prožívání společenství s dětmi; rozdílná pojetí nedělní škola x dětská boho-

Malé ankety

Svíce při bohoslužbách

V řadě církví je svíce v bohoslužebném prostoru běžnou věcí; zapaluje se při zahájení bohoslužby, po jejím skončení se zhasí. Obecně vzato může mít taková svíce trojí uplatnění. Buďto je funkční jako zdroj světla v potměném prostoru či za soumraku; tak tomu bývalo v nejstarších dobách, dnes už málokde. Obliba svíce či lampy však přetrvala věky a nabývala (za druhé) různých významů symbolických: Měla připomínat Krista – světlo světa, jeho příchod na svět (v adventu) a bdělost k jeho druhému příchodu („Buďte při-

praveni a vaše lampy ať hoří“ Luk 12,35); zvláštní symboliku má svíce udělená nově pokřtěnému („žijte jako děti světla“, Ef 5,8) a obřady světla ve velikonoční bohoslužbě (temnota smrti ustupuje před světlem vzkříšení). A za třetí může mít svíce také funkci dekorativní; estetický vjem živého plamene svíce je většinou přijímán jako něco příjemného a slavnostního i mimo bohoslužebný rámec. A není bohoslužba také slavnostní příležitostí, kdy čekáme vzácnou návštěvu?

Pavel Filipi

Odpovědi na anketní otázky

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb?

Trochu mne to vzrušuje, protože jsem povahou tak trochu pyroman. Ale teď vážně... Nikdy to tam nebylo a připadá mi to takové „katolické“. Už teď tam máme obrazy, jestli tam přibude ještě svíčka, stačí zapálit trochu kadidla, aby si náhodný návštěvník myslel, že je u katolíků. Zapalovala by se pokaždé nová? Velká? A tedy drahá? To by bylo pěkné téma na sborovou neděli. Nicméně je poměrně pravděpodobné, že změním názor.

Chtěli, nebo nechtěli byste, aby

se svíce zapalovala i v rámci vi-nohradských bohoslužeb?

Aha, tak to první byla jen obecná otázka... Takže hořící svíčka na stole Páně mi v jiných sborech nevádí. Mají to tak v Jablonci. Když jsem pátral po tom, proč ta svíčka (velká a zdobená) hoří a neubývá (zde je paralela s Mojžíšem u hořícího keře), zjistil jsem, že svíčka má nahoře vyfrézovaný válcový otvor, kam je každé bohoslužby vložena nová čajová svíčka i s kalíškem. A protože je vršek svíčky výš než oči návštěvníků, je vidět plamen, ale ne už ta malá svíčka.

Jinak z praktického hlediska – byl

jsem svědkem několika situací, kdy svíčku kazatel zapomněl zapálit, nemohl zapálit, nenašel sirky, svíčka zhasla a podobně. Bylo to vždy takové zajímavé zpestření.

Kdy by se zapalovala? Před kázáním? Před bohoslužbami?

Kdo by ji zapaloval? Farář, farářka, presbyter?

Čím by ji zapaloval? Sirky, zapalovač? Byl by připraven záložní zápalný systém?

Kdy by se zhasínala? Po kázání, po požehnání, při odchodu?

Kdo by ji zhasínal? A také čím? Sfouknutím, zadušením, stisknutím?

Filip Krupička

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb? Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Symbol světla mám moc ráda, jeho význam je bohatý a krásný. Při bohoslužbách mi nevadí (při křtu už svíčky na stole Páně máme, na adventním věnci také). Jako každý symbol může samozřejmě zevšednět, ale nebála bych se ani pravidelně rozsvěcované svíce na stole Páně. Vzhledem k tomu, že jsme jako dar Obchůdku jednoho světa dostali veliký svícen tvořený objímajícími se postavkami, symbolizující smíření, je to otázka velmi aktuální.

Ester Čašková

Jak vnímáte zapálenou svíčku na

stole Páně během bohoslužeb? Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Necítím potřebu zapálené svíčky, ale nevadí mně.

Marta Kadlecová

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb?

Jako světlo.

Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Ano.

Jana Melicharová

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb? Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Jsem ráda, že se podařilo na stůl Páně vrátit světlo křestních svící, co se týče dalšího použití, mám za to, že katolický rituál vzájemného rozsvěcení svící, které drží jednotliví věřící v rukou v nejprve temném kostele, kde o Bílé sobotě (a také štedrovečerní půlnoci) hoří jen paškál, má hlubokou symboliku a u nás mi chybí. Osobně bych uvítala větší příklon k luterskému ritu.

Helena Wernischová

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb? Chtěli, nebo nechtěli byste, aby

Z pohledu rodiče

V podvečer 6. února se sešli učitelé nedělní školy a rodiče sborových dětí, aby si společně popovídali o úskalích, na které ve výchově naráží učitelé i rodiče. Tuto nedělní schůzku připravila a moderovala s. Helena Wernischová. Na začátku aktivní účastníci pomohli malé kočičce rozplést klubíčko a z Heleniny buřinky si vybrali malý svítek s otázkou. Rozdělené dvojice učitel–rodič se ode-

braly do pracovních koutků, kde se k nim připojili pozorovatelé, aby případně pomohli s hledáním odpovědí na vylosované úkoly. Dvojice mohla řešit obě otázky, či se soustředit jen na jednu z nich. Po sedmi minutách se všichni opět sešli v diskusním kruhu, kde jsme se společně zamýšleli nad „tématy ze svítečků“. V rozhovoru nad nimi vplynuly i jiné problémy, které rodiče či učitele trápí.

Otázky z Heleniny buřinky

„A věříte-li, dostanete všechno, o čem budete v modlitbě prosit.“ (Mt 21,22)

Kdy se s dětmi modlíte a kdy ne?

„V první den týdne (v neděli) nechť každý z vás dá stranou, co může postrádat,?... Až budu u vás, vyšlu ty, které doporučíte, s průvodními listy, aby donesli dar vaší vděčnosti? Ukáže-li se vhodné, abych tam šel také já, půjdou se mnou.“ (1K 16,2–4)

Jak s dětmi řešíte, když nechtějí jít s vámi v neděli do sboru?

„Bratři, nesnižujte jeden druhého. Kdo snižuje nebo odsuzuje bratra, snižuje a odsuzuje zákon. Jestliže však odsuzuješ zákon, neplníš zákon, nýbrž stavíš se nad něj jako soudce. Jeden je zákonodárce i soudce, on může zachránit i zahubit. Ale kdo jsi

ty, že odsuzuješ bližního?“ (Jak 4,11–12)

Jak pomáháš svému dítěti, když se ti svěří, že má ve sboru konflikt s jiným dítětem?

„Neboť kde jsou dva neb tři shromážděni ve jménu mém, tam jsem já uprostřed nich.“ (Mt 18,20)

Co odpovíš svému dítěti, když se tě ptá, proč ve třídě nebo v kroužku nejsou ostatní děti věřící a nechodí do kostela?”

„Hospodinu půjčuje, kdo se nad nuzným smilovává, on mu odplatí jeho dobročinnost.“ (Př 19,17)

Jak učíš své dítě, že se má rozdělit s potřebnými, protože patříme k bohatší části světa?

„Ježíš jim řekl: Kolik máte chlebů?...“ (Mt 15,34)

Jak se svým dítětem mluvíte

mila, na co všechno vlastně ve výchově dětí ani nehledám odpověď, že mě proud různých povinností většinou tak nějak nese. Jsem vděčná, že jsem se musela zastavit a spolu s ostatními přemýšlet. A pořad přemýšlím.

Otázky mi pomohly a dál pomáhají uvědomit si svoji nedokonalost, ale i vzpomenout si na to, co si myslím, že dělám (při vedení dětí – vlastních i „sborových“) docela dobře. Podpořilo to moji touhu předávat svoji víru v Ježíše Krista dětem. Je to něco, co nelze vnutit či vynutit si. My i naše děti jsme svobodné bytosti. Dětem můžeme svědčit svým vlastním, byť tak nedokonalým životem, můžeme se za ně či s nimi modlit, můžeme je provázet různými životními situacemi, ale nakonec si musí ony samy zvolit svou cestu a rozhod-

nout se. To je napětí a právě nedělní setkání mě podpořilo v tom, že nehledám sama, nestrachuji se sama, je nás víc. Moc ráda se seznámím s názory a s myšlením jiných. Máme na věci různé pohledy, různé věci mají pro nás různou důležitost, ale ta základní snaha – přivést děti k poznání Krista – je nám společná. A to je pro mě osobně velmi povzbuzující.

Neumím sdělit všechno, co mi setkání přineslo, ani to nejde a není to potřeba, ale cítila jsem velkou touhu vyjádřit svou radost, vděčnost a podělit se o ně.

Myslím, že otištění Helenou připravovaných otázek řekne mnohem víc. A mě by se moc líbilo, kdybychom se takto ještě někdy sešli. Dovoluji si vás na případné setkání v budoucnu už teď pozvat.

Zuzana Bruknerová

se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Nejsem pro, ale ani nějak zásadně proti, můžeme to zkusit a pak se uvidí. Nepřipadá mi to nějak podstatné.

Zuzka Bruknerová

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb?

Jako dekoraci, částečně symbol světla (ve tmě či šedi světského života, včetně biblického významu), zároveň symbol pomíjivosti. Vadí mi, pokud se zapálené svíčky věnuje více pozornosti než biblické zvěsti, pokud se s ní spojuje cokoli duchovního až mystického. Radostně ji přijímám jako symbol a neruší mne.

Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Nejsem proti, nemá-li jí být užíváno výše popsaným, pro mne nepřijatelným způsobem. Při zvláště slavnostních shromážděních svíci dokonce vítám, během „běžných“ bohoslužeb mi nechybí, ale klidně si zvyknu – jako na květiny.

Dan Popelář

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb?

Podobně jako na adventním věnci. Mimo zvláštní období (třeba advent) spíš negativně.

Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vi-

nohradských bohoslužeb?

Ano, ale asi jen o tom adventu, třeba místo věnce.

Z jakého důvodu byste chtěli nebo nechtěli, aby byla svíce na Vinohradech zapalována?

Rozsvícené svíce, stejně jako třeba koš s ovocem na den Dikůčinění nebo střídání liturgických barev během církevního roku vnímám jako symbol, který nám má připomenout, že je tento den nebo období něčím zvláštní. Jako běžná součást bohoslužeb by to byla jen další dekorace.

Jan Šaroun

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb?

Jak v které církvi a asi i jak v kterém evangelickém sboru. Popravdě mám s tímto tématem spojeného Jeronýma (toho svatořečeného, co obhajoval pálení svíček a úctu k ostatkům svatých) a pak Kalvína (toho reformátora, co napsal, že takových symbolů netřeba, ba jich i kritizoval) a myslím si, že do sborů, které vycházejí spíše z tradice reformované nežli luterské svíčky moc nepatří.

Z jakého důvodu byste chtěli nebo nechtěli, aby byla svíce na Vinohradech zapalována?

Nemyslím si, že je potřeba, abychom svíčku zapalovali, protože elektrické osvětlení dává lepší světlo ke čtení. Také věřím, že slovu žádných podpurných obrazů víry, čistoty,

Krista a jeho neposkvrněného početí není třeba.

Matěj Cháb

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb? Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Světlo během bohoslužeb považuji za potřebné (čímž nevylučuji, že může být i za plného slunečního jasu). Ve svíčke však prvoplánově nevnímám nějaký přenesený symbol, ale právě a jen nositele světla (pokud není elektrický proud, nějak se svítit musí – i doma, nebo na chalupě, nebo pod stanem. . .). Pokud se bude při bohoslužbách zapalovat svíčka, vůbec mi to nevádí, zrovna tak, jako je to naprosto běžné o adventních nedělích, když se rozsvěcují svíčky na adventním věnci.

Miloš Lešikar

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb?

Jsem v tomto ohledu něco jako tolerantní evangelický beran – svíčka mi vůbec nevádí, ale zároveň mi vůbec nic zvláštního neříká. Vnímám spíše, že je to vizuálně hezké, ale neumím v tom nacházet nějakou zvláštní a nezbytnou symboliku pro svou víru či pro sborové společenství.

Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Je mi to spíše jedno.

Z jakého důvodu byste chtěli nebo nechtěli, aby byla svíce na Vinohradech zapalována?

Moc otázek.

Jana Šarounová

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb?

Hořící svíčka na stole Páně je mi zcela ukradená – je to asi ta poslední věc, kvůli které bych chodil nebo nechodil do kostela. Doma na stole si svíčku u jídla občas zapalujeme, protože navozuje příjemnou atmosféru.

Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Osobně bych v rámci bohoslužeb žádné svíce nezapaloval, protože to není potřeba (pokud nevypadne proud). Žádnou „přidanou“ hodnotu od bohoslužeb nepožaduji. Spokojím se s tou základní hodnotou – slovem –, tedy pokud tam vůbec zazní.

Z jakého důvodu byste chtěli nebo nechtěli, aby byla svíce na Vinohradech zapalována?

V kobyliškém sboru, kam jsem zamlada chodil, se na popud br. faráře Štorka také nakonec svíce zapalovala. Skoro bych řekl až obřadně. Mě to však nějak nezasáhlo, spíš mi to přišlo takové divné a teatrální. Ale to je tak asi vše.

Musím však říci, že svíce jako dar ke křtu se mi líbí a i to, jak je po dobu bohoslužeb zapálena. Tam to nějak

chápu a je to i svým způsobem oživení. Ale aby byla zapálená při každých bohoslužbách – no nevím. Jestli se tady zase neřeší nějaké nové velké téma. Aby to nakonec nedopadlo jako s tou naší liturgií. Máme sice natištěn program, ale kdy naposledy jsme se jím řídili?

Jiří Svoboda

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb? Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Svíčka na stole Páně by se mi líbila, ale spíše jen při zvláštních příležitostech, ne každou neděli.

Eva Pavlincová

Jak vnímáte zapálenou svíčku na stole Páně během bohoslužeb?

Zapálenou svíčku během bohoslužeb jsme nyní mohli u nás v kostele vidět při křtu 6. února. Osobně jsem to vnímala velmi pozitivně. Symbolika svíce jako světla a začátku nového

života je více než příhodná.

Chtěli, nebo nechtěli byste, aby se svíce zapalovala i v rámci vinohradských bohoslužeb?

Při bohoslužbách, které jsou spojeny se křtem bych byla ráda, kdyby mohla svíce hořet, tak jako dosud. Jindy pouze při některých jiných slavnostních příležitostech. . . Například během Velikonoc. To bych zapálenou svíčku vnímala též smysluplně. Myslím, že i v neděli, když je vysluhována Večeře Páně, by to bylo vhodné, ale to by svíce asi nemohla být na stole Páně. . . Během ostatních „běžných“ bohoslužeb by svíce, dle mého, hořet neměla.

Z jakého důvodu byste chtěli nebo nechtěli, aby byla svíce na Vinohradech zapalována?

Kromě výše uvedených důvodů bych ještě uvedla estetický vjem.

Jarmila Raisová

Ptal se mch

O nedělní večerní schůzce rodičů s učiteli nedělní školy

Převážně z pohledu učitele

Toužím se v rámci svých možností podělit o svoji radost z této schůzky. Sešlo se nás asi 12 a dostali jsme jedinečnou možnost, že někdo (Helena Wernischová) si dal tu práci a sestavil pro nás soubor velmi hlubokých a dů-

ležitých otázek, týkajících se našeho společného života s dětmi. Úvodní hra rozhodla o dvojicích, v nichž jsme pak uvažovali nad otázkami. Povězte, kdy máme možnost být si tak blízko?

V průběhu večera jsem si uvědo-